

Szervezési kérdések

A MAGYAR GYÓGYSZERÉSZET TUDOMÁNSZERVEZÉSI KÉRDÉSEI

DR. ZALAI KÁROLY

Az utóbbi évtizedekben szinte szállóigévé vált az a megállapítás, hogy korunkban a tudomány termelőereje a mindennapi gyakorlat fejlődésének fő tényezője lett, a termelés pedig egyre inkább a tudományok alkalmazási területévé válik. Ennek következtében világszerte nő a tudományok társadalmi jelentősége. E megállapítás elfogadása mellett már előljáróban rá kell mutatni a tudományokban napjainkban végbemenő szinte forradalmi változásra, amelynek jellemzője a tudományok folyamatos differenciálódása és integrálódása. Ez utóbbi az ismeretanyag fokozatos specializációjával szemben a kutatási problémák közös megoldásában jut kifejezésre.

A tudományok, a tudományos tevékenység területén végbemenő változások számos tudományszervezési, így tudományrendszertani, ismeretelméleti, módszertani stb. problémát vetnek fel, melyeknek megoldása napjaink feladata. Ez a közlemény rövid, általános áttekintést kíván adni a tudományok fejlődéstörténetéről, a gyógyszerészeti tudományok kialakulásáról és jelentősebb aktuális szervezési kérdéseiről.

A tudományokról

A tudomány a társadalmi tudatnak az a formája, amely a valóságot a legmagasabb szinten általánosítja, más szóval: az ismeretek megszerzésének, felhalmozásának, rendszerezésének folyamata. Tágabb értelemben a tudomány nemcsak ezt a szellemi tevékenységet jelenti, hanem az emberi tevékenységnek azt a szélesebb körét is, amely tárgyi tartozékaival együtt a tudományos ismeretek megszerzésére, feldolgozására, tárolására és felhasználására irányul. E tágabb értelemben a tudományokhoz tartozik a tudományos kísérletek végzése, eredményeik rögzítése, tudományos értekezések írása, könyvek, folyóiratok kiadása, könyvtárak szervezése, akadémiák, tudományos társaságok működése stb. is.

A tudomány tehát nem tisztán benyomások, érzékelések, megfigyelések összessége, gyűjtése, hanem a megismerés haladása a jelenségtől a lényeg feltárásáig. A tudományok jellemzője, hogy fogalmak, kategóriák, törvények, elméletek és olykor hipotézisek formájában tükrözik az objektív valóságot. A tudományos megismerés elméleti eredménye éppen a logikai formák rendszerében összegeződik és ez a rendszer a maga tartalmával a természeti, társadalmi és tudati folyamatok lényegének, törvényszerűségeinek gondolati reprodukciója. A tudomány tehát a társadalmi gyakorlat során tapasztalt objektív folyamatok tükröképet adja.

A tudomány célja azoknak az ismereteknek a feltárása, amelyek — az ember társadalmi érdekeinek megfelelő módon — szükségesek a természet erőinek felhasználásához, a természet átalakításához. A tudomány így eszköz a természet, a társadalom és önmagunk fölötti tudatos uralom megvalósításához.

A tudomány fejlődésének ösztönzője a tág értelemben vett gyakorlat. A nagy tudományos felfe-

dezések — akár a régebbi korokat, akár a jelenkort nézzük — elsősorban mindig a gyakorlati élet szükségleteiből fakadtak, illetőleg fakadnak.

A tudományok kialakulása, fejlődése

A tudományt tehát a társadalmi gyakorlat és ezen belül elsősorban a termelés szükségletei hozták létre. A tudományok kialakulásának kezdetén egyetlen tudomány volt csupán: a filozófia (helyesebben a tudományos ismeretek konglomerátumát filozófiának nevezték). Erre utal a görög eredetű szó tartalma is: *filia* = szeretet, *szófia* = bölcsesség. A filozófia tehát a „bölcsesség szeretetét” jelenti. A szó tartalma természetesen a tudományok fejlődése kapcsán változott, de a filozófia ma is kapcsolatot tart fenn a belőle kialakult szaktudományokkal, mivel azoknak elvi, világnézeti és módszertani alapot ad.

Az ókorban a filozófiának nevezett ismeret-konglomerátumból — melyet a legnagyobb görög gondolkodó, *Arisztotelész* is ilyen jellegűnek ismert, hiszen foglalkozott logikával, fizikával, kozmológiával, etikával és esztétikával — csak több évszázados fejlődés eredményeként, a valóság részleteinek feltárása során váltak ki az egyes tudományágak. E folyamat különösen az újkorban vett nagy lendületet. Ekkor önállósult a mechanika, a matematika, fizika, kémia stb. A tudományok önállósodásának folyamata még ma sem zárult le és minden bizonnyal a jövőben is állandó változásnak lesz alávetve [1].

A szaktudományok kiválása a filozófiából szükségessé tette a tudományok osztályozását. A tudományok rendszerezésének kérdése a múltban is, de napjainkban még inkább rendkívül fontos probléma a tudományszervezés, különösen a tudományos kutatás szervezése, valamint az oktatás szempontjából. Az osztályozás alapja az egyes tudományok tárgyának a különbözősége. Egyes szerzők megkísérelték a felosztást a tudományos módszerek alapján, ill. aszerint, hogy a kérdéses tudománynak mi a feladata: a tények megállapítása vagy a törvények keresése. Ezek az osztályozások alapelvükben helytelenek, mert a különböző tudományok általában azonos módszereket (pl. indukció, dedukció) alkalmaznak, és minden tudomány művelésének célja a valóság megismerése, a jelenségek összefüggéseinek törvényszerűségeinek feltárása.

A tudományok objektív rendszerezése a tudomány tárgyat képező anyag egyik jellegzetes tulajdonsága, a mozgás (változás) alapvető formáinak figyelembevételével történhet [2]. A mozgás alapformáinak megfelelően tudjuk megkülönböztetni egymástól a tudományok három nagy csoportját: a természettudományokat, a társadalomtudományokat és a filozófiát.

A tudományok fejlődése további osztályozást tett szükségessé, mert a természettudományokon belül kialakultak pl.: a kémiai, biológiai, orvosi,

csillagászati stb. tudományok, illetőleg a társadalomtudományon belül a jogtudományok, közgazdasági tudományok, pedagógiai stb. tudományok. A tudományok fejlődésének jellegzetessége az, hogy az egyszerűből a bonyolultabb, az általánosból a különlegesebb, az elvontból a konkrét felé haladtak.

A tudományok differenciálódása és integrációja

A modern tudományfejlődés lényeges jellemzője, továbbá a tudományok szétválasztásának és szükségzerű összekapcsolásának irányzata, az ún. származtatott tudományok, határtudományok, komplex tudományok létrehozásának tendenciája. Ez a differenciálódási és integrálódási tendencia a tudományok egymáshoz való viszonyában beállott változásokra utal. A fejlődési tendencia részben a tudományok rendszerén belül, részben egy-egy tudomány szerkezetén belül jelentkezik, amely végül is a tudományok rendszerének strukturális változásához vezet.

A differenciálódás a tudományok felosztódásának folyamatát, az integráció a különböző tudományok, tudományágak kapcsolatát, egységes tudománnyá történő összeszövődését fejezi ki. A tudományok differenciálódása túlnyomórészt a XIX. században és a XX. század elején következett be és a legújabb idők jellemzője a tudományok integrációja.

A legújabbkori tudományfejlődést tehát azzal jellemezhetjük, hogy a tudományok integrációjának folyamata domináns tényező, de a tudományok fejlődésében a differenciálódási folyamat is megvan. A fejlődés az utóbbi évtizedekben olyan gyors mérvű, hogy az egyes tudományok határai szinte elmosódnak, az egyes diszciplínák között együttműködés, a kutatások között kooperáció kezdődik és így a különböző szakterületek összekapcsolódása a hagyományos szakterületi határok átlépéséhez, azaz integrációhoz vezet.

A kutató, ha csak a szorosan határolt speciális tudományága területén végzi kutatásait, nem tud előbbre jutni a határos és távolabbi szakterületek eredményei nélkül. Így a modern kutatások nagy része természetesen interdiszciplináris, ami annyit jelent, hogy igénybe vesz segéd tudományokat, a határtudományok kutatási eredményeit, amelyek munkájának eredményességéhez szükségesek. Ezt a szemléletet korunk egyik legnagyobb gyógyszerkutatója, Fleming a következőképpen fejezte ki: „Új jelenséget a magányos kutató fedez fel, de minél összetettebb lesz a világ, annál kevésbé tudunk eljutni mások együttműködése nélkül a sikeres befejezésig.”

A tudományok fejlődése folytán jöttek létre az ún. határtudományok, amelyek két vagy több diszciplína szövetekéből állnak, egymással összefonódnak, így a tudományok sajátos szintézisét hozták létre. A keletkező határtudományok struktúráikat tekintve igen különbözők lehetnek. Így pl. a biológia és a kémia ötvözetéből származik a biokémia, a fizika és kémia határtudománya a fizikai-kémia és az atomfizika, az orvostudomány és a társadalomtudományok határterülete a társadalom-egészségtan és az egészségügyi szervezés tudománya.

A gyógyszerészeti tudományok kialakulása és fejlődése

A gyógyszerészeti tudományok kialakulását, változását is általában az eddigiekben ismertetett általános tudományfejlődési folyamat jellemzi. A gyógyszerészet mint gyakorlati tevékenység a gyógyítás gyakorlata kapcsán, annak szerves részeként alakult ki. A mai értelemben vett gyógyszer-ellátási tevékenység így hosszútávú évszázadokon keresztül egybeforrt a gyógyító orvos munkájával, és csak mintegy 300 évvel ezelőtt, a XVII. század végén különült el véglegesen és fejlődött önálló tevékenységgé, foglalkozássá [3]. A gyógyszerészet önállósodását megelőző időkből is ismerünk a mai értelemben gyógyszerészeti vonatkozású tudományos tevékenységet, szakkönyveket, receptgyűjteményeket, a gyógyszerek kémiájával, megítélésével, felhasználásával, a gyógyszerek tárolásával, a gyógynövények feldolgozásával, a gyógyszerek előállításával, a gyógyszer-tári munka végzésével foglalkozó tudományos közleményeket.

A magyarországi gyógyszerészeti tudományos és szakirodalom összegyűjtésével, rendszerezésével Matócsy foglalkozott, s „Könyv- és irodalmi gyűjtemény”-ét, amely 1578-tól 1909-ig tartalmazza a magyarországi gyógyszerészeti szakirodalmat, könyv alakjában jelentette meg [4]. A munka tanulmányozása nemcsak a gazdag gyógyszerészeti irodalmat bizonyítja, hanem azt is, hogy a tudományos tevékenységet kifejtő gyógyszerészek az általános természettudományos kutatás, fejlődés részesei, sőt nem egy esetben zászlóvivői voltak.

Az orvostudománytól független gyógyszerészeti tudomány kialakulásáról lényegében csak az önálló gyógyszerészet megvalósulása utáni időben beszélhetünk. A magyar gyógyszerészeti tudományok kialakulásához legfontosabb alapot a nagyszombati egyetemen 1769-ben alapított orvoskaron a gyógyszerészképzés bevezetése adta meg. Abban az időben ugyanis a tudományok majdnem kizárólagos művelői az egyetemi intézetek, illetőleg azok oktatói voltak.

A gyógyszerészeti tudományok kialakulásában, fejlődésében további fontos tényezőként kell megemlíteni a gyógyszerkönyvek szerkesztését és szerepét. Hazánkban a XIX. század második feléig osztrák gyógyszerkönyvek voltak hatályosak, és csak 1871-ben jelent meg az I. Magyar Gyógyszerkönyv. Az első gyógyszerkönyveink szerkesztésében túlnyomórészt az orvos- és gyógyszerészképzés legkiválóbb professzorai vettek részt, így a gyógyszerkönyveken keresztül is az egyetem tudományos irányító tevékenysége jutott érvényre.

A gyógyszerészeti tudományok, a gyógyszerészeti tudományos tevékenység kialakulására, fejlődésére, differenciálódására talán legnagyobb hatással volt elsősorban a természettudományok, köztük különösen a fizika, kémia, botanika nagymérvű fejlődése, másodsorban az orvostudomány reneszánsza (különösen a kórtan, a mikrobiológia, a biokémia, a farmakológia fejlődése, a funkcionális szemlélet kialakulása) és harmadsorban a műszaki tudományok kialakulása, a technika fejlődése, amely lehetővé tette az üzemi méretű gyógyszer-előállítást, a gyógyszerellenőrzés fejlődését és a gyógyszerkutatás egyre szélesebb alapokra való helyezését.

A természettudományos és műszaki fejlődés mel-

lett külön ki kell emelni a gazdasági és társadalmi rendszer változását, amely minden korban, de különösen napjainkban jelentősen befolyásolja a gyógyszerészeti tudományok fejlődését is. Az állami gyógyszerellátás, az ipari gyógyszertermelés, a felállított kutatóintézetek minél hatékonyabb tervszerű munkája nem nélkülözheti a tudományosan megalapozott szervezői és irányítói munkát sem, így új gyógyszerészeti szaktudományként kialakul a gyógyszerügyi szervezés [5].

A fentiekben röviden vázolt tényezők hatásaként alakult ki és fejlődött napjainkig a gyógyszerészet mint tudomány, amely magában foglalja a gyógyszerekkel kapcsolatos ismeretek és tudományos tevékenységek összességét. A gyógyszerészeti tudományok kialakulása, fejlődése, struktúrája és tartalma azt a képet mutatja, hogy a gyógyszerészet is alkalmazott tudomány, határtudomány, amely a kémiai tudományok és a biológiai-orvosi tudományok között foglal helyet, de emellett jelentős kapcsolatai vannak a műszaki és a társadalomtudományokkal is. Célját tekintve legszorosabb kapcsolatban az orvostudományokkal áll, a gyógyszerészeti tudományok célja ugyanis: az egészségügyi ellátáshoz szükséges olyan anyagok (gyógyszerek, kötszerek stb.) megismerése és biztosítása, amelyek lehetővé teszik az ember egészségének megőrzését, testi-szellemi állapotának, erőinek fejlesztését, a betegségek felismerését és gyógyítását, a minél hosszabb alkotó életet.

A magyar gyógyszerészeti tudományok fejlődéstörténetét vizsgálva, azt a következő, egymástól pontosan el nem választható, de mégis önálló fejlődési szakaszokra bonthatjuk:

1. Az orvosi gyógyító és tudományos tevékenység-gel egységet képező tudomány korszaka

Művelői: az ún. orvosgyógyszerészek. Tárgya: a gyógyszerek összetételére, elkészítésére és felhasználására vonatkozó ismeretek. Jellemzősége: legnagyobb részben empiriára épül, természettudományos megalapozottságot sokszor nélkülöz. E korszak kb. a XVII. század végéig tart.

2. Az önálló gyógyszerészeti tudomány kialakulásának korszaka

A korszak a XVIII. században kezdődik és határozott alapot kap a gyógyszerészképzés egyetemi megvalósításával. E korszakra esik az első magyar gyógyszerkönyvek megjelentetése és 1924-ben a gyógyszerészek első tudományos társaságának (Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság) megalapítása is [6].

3. A gyógyszerészeti tudományok szakosodásának a korszaka

E korszak gyökerei mélyen visszanyúlnak, de lényegében a szakosodás csak a XX. században valósul meg. Az egyetemi gyógyszerészképzés a fejlődésnek megfelelően az eddigi általános természettudományi, bölcsészkarai és orvostudományi intézetek mellett már önálló gyógyszerészeti intézetek (Egyetemi Gyógyszertár, Gyógyszerismereti Intézet, Gyógyszerészeti Intézet, Gyógyszerészi Kémiai Intézet stb.) oktató munkájára is épül, sőt már nem is nélkülözheti ezek munkáját. A technika fejlődése, az általános iparosodás megvalósítja az egyedi gyógyszerkészítés mellett a gyógyszerek

tömeges előállítását. Fejlődik a kutatás, a magánosan dolgozó tudósok munkáját felváltják a kutatócsoportok, megindul a kutatóintézetek felállítása és munkája. A gyógyszerészeti tudományok fejlődése, szakosodása így szükségessé tette az egészségügyi felsőoktatás keretein belül 1955-ben az önálló Gyógyszerésztudományi Kar felállítását is [7].

A gyógyszerészet tudománysszervezési problémái, feladatai

A gyors fejlődés a gyógyszerészet területén is számos tudománysszervezési kérdést vetett fel. A tudománysszervezés általános problémáival hazánkban az utóbbi időben több szerző foglalkozott. Így Rózsás Gy. [8], aki munkássága kapcsán általános érvényű megállapításokat tett.

A magyar gyógyszerészet legfontosabb tudománysszervezési problémáit, feladatait az alábbiakban foglalhatjuk össze:

1. Tudománytörténet, tudományelmélet, tudományrendszerelés

Megoldásra váró feladat a gyógyszerészeti tudományok történetének, elméletének feldolgozása, a gyógyszerészeti tudományok rendszerelése. A gyógyszerészeti tudományok fejlődése kapcsán eddig kialakult önálló szaktudományok: gyógyszer-technológia, gyógyszerkémia, gyógyszeranalitika (ellenőrzés), gyógynövény- és drogismeret, farmakológia (gyógyszerhatástan) és toxikológia, gyógyszerügyi szervezés.

2. Tudománypolitika

A gyógyszerészeti tudományok fejlődési tendenciáinak és tervszerű fejlesztésének szakmapolitikai meghatározása. A tudománypolitika a tudományelmélettel és tudományrendszereléssel együtt a tudományos szervezet működésének elvi előfeltételeit, alapját adja meg.

3. Nemzetközi tudományos kapcsolatok

Nemzetközi tudományos munkamegosztás, nemzetközi együttműködés, nemzetközi tudományos szervezetek munkájában való részvétel, nemzetközi rendezvények, kongresszusok, konferenciák.

A magyar gyógyszerészet nemzetközi tudományos kapcsolatai nem kielégítőek. E területen jelentős feladatot képez a közös kutatások, tanulmányutak szervezése, cikk-, és kiadványcsere biztosítása, részvétel a nemzetközi tudományos szervezetek munkájában. A nemzetközi kapcsolatok elősegítik a tudománysszervezés minden vonatkozásában a legkorszerűbb eljárást és megoldást.

4. A tudományos munka tervezése, szervezése, igazgatása

Feladata a gyógyszerészeti kutatások programjának meghatározása a kutatás különböző szintjein (alapkutatások és alkalmazott kutatások), a kutatással foglalkozó intézetek munkájának koordinálása és a helyi kutatómunka legmegfelelőbb megszervezése, a kutatás tárgyi feltételeinek biztosítása.

A tervszerűség biztosítása a tudományos munkában természetesen mást jelent, mint pl. a termelőmunkában. Ez utóbbi esetben jól kialakított normák alapján meg lehet és meg kell szabni, hogy az adott termelési körülmények között meghatározott idő alatt milyen nagyságú legyen a termelés volumene és annak gazdaságossága. A tudományos munkában a tervszerűség ilyen fokáról nem lehet szó. Itt legfeljebb meg lehet jelölni a megoldandó feladatokat és a feladatnak megfelelően tervszerűen biztosítani a munkához szükséges személyi és tárgyi feltételeket.

5. A tudományos munka gazdasági kérdései

Feladat a tudományos munka költségvetésének elkészítése, ezen belül a gazdaságosság, hatékonyság mérése és biztosítása: kutatási üzemgazdaságtan, amely pontos statisztikára és számvitelre épül.

6. Tudományos személyzet képzése és munkaerő-gazdálkodás

A kutatómunkához szükséges diplomás és szakvizsgázott személyek képzése, tudósképzés (tudományok kandidátusa és doktora). Fontos feladat a tudományos munkaerők legmegfelelőbb elosztása és azok anyagi érdekeltiségének biztosítása.

A gyógyszerészet tudományszervezési kérdései szorosan összefüggnek a gyógyszerészképzéssel, melynek reformja most van folyamatban, továbbá a szakgyógyszerész-képzéssel. A tudósképzés vonatkozásában ez idő szerint a Magyar Tudományos Akadémia Tudományos Minősítő Bizottságának kémiai és orvosi szakbizottsága foglalkozik a gyógyszerészeti kandidátusi disszertációk értékelésével. Megoldásra váró feladat a szakgyógyszerész-képzés bevezetése és az egyetemi gyógyszerészeti doktorátusok kiszélesítése.

7. Tudományos szervezetek létesítése, munkája

Feladat a tudós társaságok, akadémiák munkájában való részvétel, a kutatóintézetek munkájában való fokozott bekapcsolódás.

A Magyar Tudományos Akadémián a gyógyszerészeti tudományok művelése ez idő szerint két albizottság között oszlik meg. Az egyik az MTA Kémiai Osztályának Szervetlen és Analitikai Kémiai Szakbizottsága, ezen belül Gyógyszeranalitikai Munkabizottság. A másik az MTA Orvosi Osztályának Gyógyszerkutatási és Antibiotikum Bizottsága, ezen belül Gyógyszerészet Albizottság. Az Egészségügyi Tudományos Tanács plenumában a gyógyszerészeti tudományokat egy személynél képviseli. Szakbizottságai közül meg kell említeni a Gyógyszerkutatási Bizottságot. Ugyancsak képviselve vannak a gyógyszerészeti tudományok a MOTESZ elnökségében, illetőleg az Országos Vezetőségében is. A MOTESZ gyógyszerészeti tudományos egyesülete a Magyar Gyógyszerészeti Társaság.

A NÉMET GYÓGYSZERÉSZETI INTÉZET MUNKÁJÁRÓL

Buthut, H.: Die Pharmazie, Beilage 22, (3) 49 (1967).

A népgazdasági terv végén a Gyógyszerészeti Intézet is mérleget készített; beszámolt munkájáról, számba vette feladatait. Munkája középpontjában áll a körzeti racionalizálás, továbbá együttműködés a gyógyszerárakkal; a Német Gyógyszerésztársasággal. Az eü. minisztérium is több feladattal bízta meg.

A fejlődés érdekében gyógyszerértárvetési tanfolyam indult a kerületekben, amelynek feladata alapos szakmai

8. Tudományos tájékoztatás

Ezt szolgálják a tudományos publikációk, a bibliográfiák, a tudományos dokumentáció és a tudományos könyvtárügy.

A gyógyszerészeti tudományos munkák legnagyobb részét szaklapjaink publikálják. (*Acta Pharmaceutica Hungarica, Gyógyszerészet, Gyógyszerünk, Gyógyszerészet és Gyógyszertherapiás Dokumentációs Szemle.*) A szakajtón kívül különösen a kutatóintézetek, gyógyszergyárak, egyetemi intézetek foglalkoznak a tudományos publikációk dokumentálásával és elemzésével.

Kívánatos lenne a gyógyszerészeti bibliográfiák megvalósult kiadása mellett a tudományos könyvtárigény kielégítésére központi gyógyszerészeti szakkönyvtárt felállítani.

ÖSSZEFOGLALÁS

A közlemény általános áttekintést ad a tudományok fejlődéstörténetéről, a gyógyszerészeti tudományok magyarországi kialakulásáról, differenciálódásáról. A magyar gyógyszerészeti tudományok fejlődését történeti szempontból három szakaszra bontja. A gyógyszerészet tudományszervezési problémáit, feladatait az alábbiak szerint csoportosítva ismerteti: tudománytörténet, tudományelmélet, tudományrendszerezés; tudománypolitika; nemzetközi tudományos kapcsolatok; a tudományos munka tervezése, szervezése, igazgatása; a tudományos munka gazdasági kérdései; tudományos személyzet képzése és munkaerő-gazdálkodás; tudományos szervezetek létesítése, munkája; tudományos tájékoztatás.

IRODALOM

1. Mész László: A tudomány. Történelmi materializmus. Kossuth Könyvkiadó. Bp. (1966).
2. Dr. Sándor Pál: A filozófia története. Tankönyvkiadó. Bp. (1965).
3. Dr. Baradlai J., Dr. Bársony E.: A magyarországi gyógyszerészet története. A Magyarországi Gyógyszerész Egyesület kiadása. Bp. (1930).
4. Dr. Matolesy Miklós: Könyv- és irodalmi gyűjtemény a magyarországi gyógyszerészeti munkákról 1578–1909. Stephanaeum Nyomda Rt. Bp. (1910).
5. Dr. Zalai Károly: Gyógyszerügyi szervezés. Medicina Könyvkiadó. Bp. (1965).
6. A Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság alapszabálya. (1925).
7. Dr. Sós József: A Budapesti Orvostudományi Egyetem húszéves fejlődése 1945-től 1965-ig. Budapest. (1965).
8. Rózsa Gy.: A társadalomtudományi kutatás és a tudományszervezés tájékoztatási problémái. Akadémiai Kiadó. Bp. (1965).

(Budapesti Orvostudományi Egyetem Gyógyszerintéze, Budapest IX., Hőgyes Endre u. 7.)

Érkezett: 1967. VII. 12.

és társadalomtudományi ismeretekkel rendelkező munkaerők ki-, illetve továbbképzése.

További feladat új gyógyszerertaxa készítése, amely a jelenlegi gazdasági feltételeknek megfelelően egyszerű és könnyen kezelhető lesz.

A rekonstrukciós intézkedések terén elmaradást kell pótolni. A gyógyszerértárakban a teljesítménynorma is kidolgozandó. A Gyógyszerészeti Intézet 1966-ban egy tudományos vezető intézmény alapjait rakta le.

Az intézet tudományos munkával, javaslatokkal a gyógyszerészet szervezetét nemzetközileg színvonalra akarja emelni.

Gerendai Ilona